

Arrest

nr. 321 120 van 3 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUGET
Regentschapsstraat 23/2
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 22 januari 2025, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 januari 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUGET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 26 november 2009 België binnen op negentienjarige leeftijd, samen met zijn familie, en dient een verzoek om internationale bescherming in op 27 november 2009.

Op 7 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 5 augustus 2010 wordt deze beslissing bevestigd.

Verzoeker dient in 2009, 2010 en 2014 aanvragen in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die worden geweigerd. Verzoeker maakt het voorwerp uit van bevelen om het grondgebied te verlaten en van inreisverboden.

Op 20 april 2017 wordt verzoeker gerepatrieerd.

Op 13 februari 2023 wordt verzoeker aangetroffen in België en op heterdaad betrapt tijdens een winkeldiefstal.

Op 23 februari 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) en een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13^{sexies}).

Op 24 maart 2023 dient verzoeker vanuit het gesloten centrum te Merksplas een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 april 2023 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 289 029 van 16 mei 2023 bevestigt de Raad deze beslissing.

Bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 31 juli 2023 wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden.

Op 16 april 2024 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Verzoeker dient bij de Raad een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in die gekend zijn onder het rolnummer 328 494.

Op 21 januari 2025 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 22 januari 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de bestreden beslissing.

Op 22 januari 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende een inreisverbod voor acht jaar (bijlage 13^{sexies}).

Op 28 januari 2025 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de bestreden beslissing en een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in de zaak met rolnummer 328 494, namelijk de versnelde behandeling van de reeds ingediende vordering tot schorsing tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest nr. 321 119 van 3 februari 2025 wordt de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen ingewilligd maar wordt de vordering tot schorsing van de beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verworpen

De bestreden beslissing in huidige zaak luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer (1):

Naam: M.

Voornaam: M.

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: Yerevan

Nationaliteit: Armenië

Alias: C., G., geboren op (...)1987 te Yerevan, onderdaan van Armenië.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene is in de gevangenis niet in het bezit van een geldig paspoort of van een geldige verblijfstitel.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk en aan diefstal als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10.06.2021 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar + 1 maand met uitstel voor 3 jaar. Het uitstel is uitvoerbaar worden door de uitspraak van het Hof van Beroep op 31.07.2023.

Het blijkt te gaan over verschillende feiten van winkeldiefstal die gepleegd werden te Brussel in de periode tussen 28.03.2020 en 28.04.2021. Betrokkene verklaart alcohol te verkopen om zijn druggebruik te kunnen financieren.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 31.07.2023 door het Hof van Beroep van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Opnieuw betreft het talrijke winkeldiefstal van 24.01.2022 tot 14.02.2023. Betrokkene lijkt zich ditmaal vooral te richten op luxe artikelen (Bugatti, Tommy Hilfiger, Ralph Lauren, Hugo Boss..). Opnieuw geeft hij aan dat hij de gestolen artikelen omruilde voor drugs.

Het plegen van diefstallen getuigt van een compleet gebrek aan respect voor andermans goederen en vormt een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid. Winkeldiefstallen zijn immers een echte plaag en verhogen het onveiligheidsgevoel bij de burgers. Bovendien veroorzaken zij veel overlast en schade, in de eerste plaats voor de getroffen winkeliers. De kosten voor de winkeliers worden door hen doorverrekend in de vorm van prijsverhogingen, zodat ook de consument er uiteindelijk de dupe van wordt. De betrokkene stond duidelijk niet stil bij de nefaste financiële gevolgen die zijn daden veroorzaken, hetgeen een opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont.

De betrokkene is ook niet aan zijn proefstuk toe en blijkt hardleers te zijn. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit zijn persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Gezien de ernst en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van drie jaar, hem betekend op 23.02.2023

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 21.01.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider. Betrokkene verklaarde sinds 2016-2017 in het Rijk te verblijven, in Europa te zijn opgegroeid en te lijden aan hepatitis C. Hij geeft dit echter niet aan als een gezondheidsprobleem dat hem zou verhinderen om te reizen wat doet vermoeden dat het geen ernstige vorm is. Voorts geeft hij aan al zijn familie te hebben in België (ouders, grootmoeder, zus en oom) en hier te zijn opgegroeid. Dit zou ook de reden zijn dat hij niet wenst terug te keren naar Armenië.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zijn ouders recht op verblijf hebben in het Rijk. Zijn zus woont ook in België samen met haar partner en twee kinderen. Zij diende een aanvraag 9bis in. De zoon van betrokkene, R. A. (°(...) 2019), heeft de Belgische nationaliteit en woont bij zijn moeder, A. A.. Deze laatste onderhoudt niet langer een duurzame relatie met betrokkene zoals onder meer gebleken is uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal van de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Uit een onderzoek blijkt dat de betrokkene geen gezinscel vormt met zijn Belgisch kind. Zo werd betrokkene sinds de geboorte van zijn zoon reeds tot drie maal toe gerepatrieerd naar Italië (20.02.2019; 23.06.2021; 12.07.2022). Ook verbleef hij tussen 03.01.2019 en 20.02.2019, tussen 05.03.2020 en 19.03.2020, tussen 29.04.2021 en 23.06.2021, tussen 12.06.2022 en 12.07.2022 en van 23.02.2023 tot zijn opsluiting in de gevangenis dd. 22.09.2023 in een gesloten centrum. Heden verblijft hij nog steeds in de gevangenis. Betrokkene woont ook niet samen met zijn zoon. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor het kind sinds lange tijd aan de moeder van het kind is toegedragen.

Verder wat de lichamelijke en de emotionele ontwikkeling van zijn kind betreft. De moeder is een Belgische onderdane, zij is een volwassen persoon. Niets wijst er dan ook op dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan hun kind, zij kan daarbij gebruik maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden zoals elke andere ouder in België. De moeder heeft ook haar netwerk in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen.

Betrokkene pleegde bovendien tussen 28.03.2020 en 14.03.2023 herhaaldelijk ernstige winkeldiefstallen om zijn druggebruik te kunnen financieren. Het feit dat hij een zoontje kreeg in 2019 heeft hem er geenszins van weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen om zijn druggebruik te financieren. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin.

Daarnaast heeft betrokkene geen elementen aangevoerd waaruit zou blijken dat er enige regeling inzake contact- en bezoekrechten werd getroffen. Zijn ex-partner en zoon bezoeken hem ook niet in de gevangenis. Betrokkene legt ook geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met zijn zoon, noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met hem. Zo blijkt uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 01.07.2024 dat betrokkene geen stappen ondernomen heeft om zijn zoon te erkennen. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van zijn zoon, of hij deelt in de beslissingen over diens opvoeding. Een voldoende hechte band met zijn kind werd dan ook geenszins aangetoond zodat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De impact van de verwijdering van een ouder die niet bij het minderjarig kind woont is sowieso geringer dan indien die ouder nog samen met het kind zou wonen. Moderne telecommunicatiemiddelen zoals telefoon en internet laten de betrokkene toe om zelfs in geval van een verwijdering het contact met zijn kind te behouden. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn zoon het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland.

Bovendien heeft betrokkene nagelaten om enige omstandigheid kenbaar te maken waaruit blijkt dat een verwijdering van het grondgebied het contact met zijn Belgisch kind ernstig zou kunnen verstoren of onmogelijk maken.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kind moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven van de betrokkene. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Op 22 september 2000 diende de betrokkene samen met zijn ouders een eerste aanvraag voor internationale bescherming in, waarna zij besloten op 19 december 2002 terug te keren naar Armenië. Op 27 november 2009 dienden de betrokkene en zijn ouders een tweede aanvraag voor internationale bescherming in, die definitief werd afgesloten op 5 augustus 2010, de datum van de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de negatieve beslissing van 7 mei 2010 van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen bevestigde.

Op 30 december 2009 dienden de betrokkene en zijn ouders een 9 ter-aanvraag in. Op 29 april 2010 werd de aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken als ongegrond beschouwd en een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd. Op 25 juni 2010 diende de betrokkene zelf een 9 ter-aanvraag in. Op 22 november 2010 werd ook deze aanvraag ongegrond verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd op 19 januari 2011 uitgevaardigd en het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 18 april 2012 afgewezen.

Op 27 januari 2014 dienden de betrokkene en zijn ouders een nieuwe 9 ter-aanvraag in, die op 26 mei 2014 werd afgesloten wegens onontvankelijk, vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 februari 2023 werd de Betrokkene gearresteerd en overgebracht naar een gesloten centrum. Op 24 maart 2023 diende de betrokkene een aanvraag voor internationale bescherming in Merkplas in. Deze aanvraag werd op 16 mei 2023 afgesloten met een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming, genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de negatieve beslissing van 26.04.2023 van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen bevestigde. Op 16.04.2024 diende betrokkene een 9bis-aanvraag in. Ook deze aanvraag werd op 14.10.2024 afgewezen. Tegen deze beslissing werd op 15.11.2024 een niet-schorsend beroep ingediend. Dit beroep is heden nog steeds in behandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook op 20.04.2017 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in in Italië. Er dient besloten te worden dat zijn verschillende asielaanvragen steeds afgewezen werden en dan ook zijn andere verblijfsaanvragen tot op heden het voorwerp uitmaakten van een negatieve beslissing. Betrokkene verklaart hier te zijn opgegroeid, niets te hebben in Armenië en zijn volledige familie te hebben in België. Ook zou hij hier naar school zijn geweest.

Integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Het gegeven dat betrokkene in België is opgegroeid, doet niets af aan het feit dat betrokken een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en is niet van dien aard dat het onderhavige maatregel kan milderen. De vaardigheden die hij tijdens de opleidingen leerde, zullen betrokkene wellicht ook in zijn thuisland van pas komen en zijn kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet zijn intentie om enkel een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland. Gelet op voorgaande kan een schending van artikel 3 EVRM niet aangenomen worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd. Betrokkene gebruikte in het verleden een alias: C., G., geboren op (...)1987 te Yerevan, onderdaan van Armenië.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Op 22 september 2000 diende de betrokkene samen met zijn ouders een eerste aanvraag voor internationale bescherming in, waarna zij besloten op 19 december 2002 terug te keren naar Armenië. Op 27 november 2009 dienden de betrokkene en zijn ouders een tweede aanvraag voor internationale bescherming in, die definitief werd afgesloten op 5 augustus 2010, de datum van de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de negatieve beslissing van 7 mei 2010 van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen bevestigde.

Op 30 december 2009 dienden de betrokkene en zijn ouders een 9 ter-aanvraag in. Op 29 april 2010 werd de aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken als ongegrond beschouwd en een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd. Op 25 juni 2010 diende de betrokkene zelf een 9 ter-aanvraag in. Op 22 november 2010 werd ook deze aanvraag ongegrond verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd op 19 januari 2011 uitgevaardigd en het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 18 april 2012 afgewezen.

Op 27 januari 2014 dienden de betrokkene en zijn ouders een nieuwe 9 ter-aanvraag in, die op 26 mei 2014 werd afgesloten wegens onontvankelijk, vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 februari 2023 werd de Betrokkene gearresteerd en overgebracht naar een gesloten centrum. Op 24 maart 2023 diende de betrokkene een aanvraag voor internationale bescherming in Merkplas in. Deze aanvraag werd op 16 mei 2023 afgesloten met een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming, genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de negatieve beslissing van 26.04.2023 van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen bevestigde. Op 16.04.2024 diende betrokkene een 9bis-aanvraag in. Ook deze aanvraag werd op 14.10.2024 afgewezen. Tegen deze beslissing werd op 15.11.2024 een niet-schorsend beroep ingediend. Dit beroep is heden nog steeds in behandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook op 20.04.2017 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in in Italië. Er dient besloten te worden dat zijn verschillende asielaanvragen steeds afgewezen werden en dan ook zijn andere verblijfsaanvragen tot op heden het voorwerp uitmaakten van een negatieve beslissing.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk en aan diefstal als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 10.06.2021 door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar + 1 maand met uitstel voor 3 jaar. Het uitstel is uitvoerbaar worden door de uitspraak van het Hof van Beroep op 31.07.2023.

Het blijkt te gaan over verschillende feiten van winkeldiefstal die gepleegd werden te Brussel in de periode tussen 28.03.2020 en 28.04.2021. Betrokkene verklaart alcohol te verkopen om zijn druggebruik te kunnen financieren.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 31.07.2023 door het Hof van Beroep van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden.

Opnieuw betreft het talrijke winkeldiefstal van 24.01.2022 tot 14.02.2023. Betrokkene lijkt zich ditmaal vooral te richten op luxe artikelen (Bugatti, Tommy Hilfiger, Ralph Lauren, Hugo Boss..). Opnieuw geeft hij aan dat hij de gestolen artikelen omruilde voor drugs.

Het plegen van diefstallen getuigt van een compleet gebrek aan respect voor andermans goederen en vormt een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid. Winkeldiefstallen zijn immers een echte plaag en verhogen het onveiligheidsgevoel bij de burgers. Bovendien veroorzaken zij veel overlast en schade, in de eerste plaats voor de getroffen winkeliers. De kosten voor de winkeliers worden door hen doorverrekend in de vorm van prijsverhogingen, zodat ook de consument er uiteindelijk de dupe van wordt. De betrokkene stond duidelijk niet stil bij de nefaste financiële gevolgen die zijn daden veroorzaken, hetgeen een opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont.

De betrokkene is ook niet aan zijn proefstuk toe en blijkt hardleers te zijn. Zijn gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit zijn persoonlijk handelen komt voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Gezien de ernst en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene werd op 21.01.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider. Betrokkene verklaarde sinds 2016-2017 in het Rijk te verblijven, in Europa te zijn opgegroeid en te lijden aan hepatitis C. Hij geeft dit echter niet aan als een gezondheidsprobleem dat hem zou verhinderen om te reizen wat doet vermoeden dat het geen ernstige vorm is. Voorts geeft hij aan al zijn familie te hebben in België (ouders, grootmoeder, zus en oom) en hier te zijn opgegroeid. Dit zou ook de reden zijn dat hij niet wenst terug te keren naar Armenië.

Op 22 september 2000 diende de betrokkene samen met zijn ouders een eerste aanvraag voor internationale bescherming in, waarna zij besloten op 19 december 2002 terug te keren naar Armenië. Op 27 november 2009 dienden de betrokkene en zijn ouders een tweede aanvraag voor internationale bescherming in, die definitief werd afgesloten op 5 augustus 2010, de datum van de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de negatieve beslissing van 7 mei 2010 van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen bevestigde.

Op 30 december 2009 dienden de betrokkene en zijn ouders een 9 ter-aanvraag in. Op 29 april 2010 werd de aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken als ongegrond beschouwd en een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd. Op 25 juni 2010 diende de betrokkene zelf een 9 ter-aanvraag in. Op 22 november 2010 werd ook deze aanvraag ongegrond verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd op 19 januari 2011 uitgevaardigd en het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 18 april 2012 afgewezen.

Op 27 januari 2014 dienden de betrokkene en zijn ouders een nieuwe 9 ter-aanvraag in, die op 26 mei 2014 werd afgesloten wegens onontvankelijk, vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 februari 2023 werd de Betrokkene gearresteerd en overgebracht naar een gesloten centrum. Op 24 maart 2023 diende de betrokkene een aanvraag voor internationale bescherming in Merkplas in. Deze aanvraag werd op 16 mei 2023 afgesloten met een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming, genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de negatieve beslissing van 26.04.2023 van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen bevestigde. Op 16.04.2024 diende betrokkene een 9bis-aanvraag in. Ook deze aanvraag werd op 14.10.2024 afgewezen. Tegen deze beslissing werd op 15.11.2024 een niet-schorsend beroep ingediend. Dit beroep is heden nog steeds in behandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook op 20.04.2017 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in in Italië. Er dient besloten te worden dat zijn verschillende asielaanvragen steeds afgewezen werden en dan ook zijn andere verblijfsaanvragen tot op heden het voorwerp uitmaakten van een negatieve beslissing. Betrokkene verklaart hier te zijn opgegroeid, niets te hebben in Armenië en zijn volledige familie te hebben in België. Ook zou hij hier naar school zijn geweest.

Integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België opgebouwd heeft van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Het gegeven dat betrokkene in België is opgegroeid, doet niets af aan het feit dat betrokken een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en is niet van dien aard dat het onderhavige maatregel kan milderen. De vaardigheden die hij tijdens de opleidingen leerde, zullen betrokkene wellicht ook in zijn thuisland van pas komen en zijn kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan.

Gelet op de herhaling van de feiten blijkt het niet zijn intentie om enkel een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland. Gelet op voorgaande kan een schending van artikel 3 EVRM niet aangenomen worden.

Vasthouding

(...)

*C. W., attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie
Brussel, 22.01.2025"*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker voert aan dat de vraag rijst naar de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde die verzoeker zou vormen. Verzoeker wijst erop dat hij sedert bijna twee jaar onafgebroken in de gevangenis verblijft en daar twee maal per week bezoek ontvangt van zijn ouders, die intussen een verblijfsrecht in België hebben. Ook zijn zus en schoonbroer verblijven in België en werken hier.

Sinds 2023 wenst verzoeker zijn ouderlijke verantwoordelijkheid op te nemen en hij heeft een advocaat aangesteld om een vordering tot erkenning van vaderschap in te dienen van het kind van zijn ex-partner. Dit is echter moeilijk gebleken omwille van de samenloop van Armeens recht met Belgisch recht. Verzoeker citeert uit briefwisseling met deze advocaat, waarin deze de problematiek uit de doeken doet. Daarin wordt ook vermeld dat verzoekers ex-partner weigert mee te werken aan de procedure tot erkenning van het vaderschap. Verzoeker vervolgt dat de dagvaarding inzake deze vordering tot het erkennen van vaderschap met een deurwaarder is verstuurd op 27 januari 2025 en dat deze zaak binnenkort ingeleid zou moeten worden. Verzoeker bevestigt dat de moeder van het kind zich ertegen verzet dat verzoeker contact heeft met het kind.

Verzoeker wijst op het hoger belang van het kind.

Verzoeker besluit dat hij deze procedure tot erkenning van het vaderschap niet vanuit het buitenland zal kunnen verder zetten. Hij meent dat er ook zeer grote praktische moeilijkheden zullen zijn voor hem bij een terugkeer naar Armenië, dat hij wellicht opgeroepen zal worden voor dienstplicht, dat Armenië in oorlog is met buurland Azerbeidzjan, en dat hij dan zeker de procedure erkenning vaderschap niet zal kunnen verderzetten.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven inzake het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Er wordt ook een overweging gemaakt inzake verzoekers familiaal leven en de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden onderzocht. In de motieven inzake de reden dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 74/14, § 3, 1° en artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er een risico is op onderduiken en dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3.3. Inzake de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, betwist verzoeker niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor drie jaar

Wat betreft het risico voor de openbare orde stelt verzoeker dat de vraag rijst naar de actualiteit van het risico dat hij vormt. De Raad acht deze opmerking onvoldoende om afbreuk te doen aan de uitgebreide motieven die in de bestreden beslissing worden gegeven aangaande de feiten die verzoeker gepleegd heeft en waarvoor hij veroordeeld werd, het gedrag dat hij tentoon spreidt, de gevolgen van zijn gedrag, de gevolgen voor de maatschappij en het risico dat hij dit gedrag opnieuw zal stellen. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze motieven feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

2.3.4. Verzoeker gaat in het verzoekschrift hoofdzakelijk in op de schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op

de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt verzoeker dat zijn ouders op legale wijze in België verblijven en hier werken, alsook zijn zus en schoonbroer en hun kinderen. Zijn ouders kwamen hem twee keer per week bezoeken in de gevangenis. Verzoeker toont met deze loutere beweringen echter niet aan afhankelijk te zijn van zijn ouders of zijn zus of dat zijn ouders of zijn zus afhankelijk zouden zijn van hem. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier het bestaan van beweerde afhankelijkheid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd met verzoekers ouders en (het gezin van) zijn zus.

Verzoeker vervolgt dat hij bezig is met een procedure tot erkenning van het kind (°2019) van zijn Belgische ex-partner, maar dat deze haar medewerking weigert. In deze dient dus te worden vastgesteld dat er nog geen bewezen band is tussen verzoeker en dit kind. Verzoeker toont evenmin aan dat hij contacten onderhoudt met dit kind of instaat voor zijn opvoeding. *Prima facie* is er dus geen gezinsband tussen verzoeker en dit kind, laat staan dat deze beschermenswaardig zou zijn.

In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij op uitgebreide wijze in op het ontbreken van een gezinscel:

"De zoon van betrokkene, R. A. (°...) 2019), heeft de Belgische nationaliteit en woont bij zijn moeder, A. A.. Deze laatste onderhoudt niet langer een duurzame relatie met betrokkene zoals onder meer gebleken is uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal van de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Uit een onderzoek blijkt dat de betrokkene geen gezinscel vormt met zijn Belgisch kind. Zo werd betrokkene sinds de geboorte van zijn zoon reeds tot drie maal toe gerepatrieerd naar Italië (20.02.2019; 23.06.2021; 12.07.2022). Ook verbleef hij tussen 03.01.2019 en 20.02.2019, tussen 05.03.2020 en 19.03.2020, tussen 29.04.2021 en 23.06.2021, tussen 12.06.2022 en 12.07.2022 en van 23.02.2023 tot zijn opsluiting in de gevangenis dd. 22.09.2023 in een gesloten centrum. Heden verblijft hij nog steeds in de gevangenis. Betrokkene woont ook niet samen met zijn zoon. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor het kind sinds lange tijd aan de moeder van het kind is toegedragen.

Verder wat de lichamelijke en de emotionele ontwikkeling van zijn kind betreft. De moeder is een Belgische onderdane, zij is een volwassen persoon. Niets wijst er dan ook op dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan hun kind, zij kan daarbij gebruik maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden zoals elke andere ouder in België. De moeder heeft ook haar netwerk in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen.

Betrokkene pleegde bovendien tussen 28.03.2020 en 14.03.2023 herhaaldelijk ernstige winkeldiefstallen om zijn druggebruik te kunnen financieren. Het feit dat hij een zoontje kreeg in 2019 heeft hem er geenszins van weerhouden om herhaaldelijk zeer ernstige strafbare feiten te plegen om zijn druggebruik te financieren. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin.

Daarnaast heeft betrokkene geen elementen aangevoerd waaruit zou blijken dat er enige regeling inzake contact- en bezoekrechten werd getroffen. Zijn ex-partner en zoon bezoeken hem ook niet in de gevangenis. Betrokkene legt ook geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde hoe hij invulling geeft aan het gezins-en/of familieleven met zijn zoon, noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met hem. Zo blijkt uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 01.07.2024 dat betrokkene geen stappen ondernomen heeft om zijn zoon te erkennen. Hij toont niet aan of hij bijdraagt aan het onderhoud van zijn zoon, of hij deelt in de beslissingen over diens opvoeding. Een voldoende hechte band met zijn kind werd dan ook geenszins aangetoond zodat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.”

Verzoeker uit geen enkele kritiek op deze motieven, die steunen op de gegevens van het dossier en dus feitelijk correct zijn. Deze motieven zijn niet kennelijk onredelijk. Het loutere feit dat verzoeker een procedure zou zijn gestart tot erkenning van het vaderschap, doet hieraan geen afbreuk gezien de verwerende partij op zorgvuldige wijze heeft onderzocht wat de band is van verzoeker met dit kind en op goede gronden heeft geoordeeld dat er geen gezinsleven is met dit kind in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt hieraan nog het volgende toegevoegd:

“De impact van de verwijdering van een ouder die niet bij het minderjarig kind woont is sowieso geringer dan indien die ouder nog samen met het kind zou wonen. Moderne telecommunicatiemiddelen zoals telefoon en internet laten de betrokkene toe om zelfs in geval van een verwijdering het contact met zijn kind te behouden. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn zoon het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland.

Bovendien heeft betrokkene nagelaten om enige omstandigheid kenbaar te maken waaruit blijkt dat een verwijdering van het grondgebied het contact met zijn Belgisch kind ernstig zou kunnen verstoren of onmogelijk maken.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn kind moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven van de betrokkene. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.”

De Raad besluit dat er *prima facie* inderdaad geen gezinsband is tussen verzoeker en dit kind zodat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is *prima facie* niet aangetoond.

2.3.5. Waar verzoeker stelt dat het belang van het kind primeert en hij de schending aanvoert van bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22 van de Grondwet, merkt de Raad op dat het kind geen verzoekende partij is in deze zaak en de bestreden beslissing niet werd genomen in hoofde van het kind.

De Raad wijst erop dat het belang persoonlijk moet zijn. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). De belangen van een kind waarvan noch de juridische, noch een feitelijke band met verzoeker is aangetoond, dat geen verzoekende partij is en tot wie de bestreden beslissing niet is gericht, betreffen geen persoonlijk belang van verzoeker. Verzoekers uiteenzetting in het verzoekschrift over het hoger belang van het kind en de in dit verband geschonden bepalingen is bijgevolg niet ter zake dienend.

2.3.6. Ten slotte stelt verzoeker dat hij de procedure inzake de erkenning van het vaderschap niet vanuit het buitenland kan verder zetten. In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker zich voor deze procedure kan laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Tevens voorziet artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid om de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen.

Verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer naar Armenië mogelijk zal worden ingelijfd in het leger en ingezet in de oorlog met buurland Azerbeidzjan. In dit verband wijst de Raad erop dat deze problematiek werd behandeld in 's Raads arrest nr. 289 029 van 16 mei 2023 en dat daarin werd geconcludeerd dat dit geen aanleiding gaf tot erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker haalt in het verzoekschrift geen elementen aan die dateren van na dit arrest, zodat hij op geen enkele wijze aantoont dat het oordeel over deze problematiek in dit arrest niet meer geldig zou zijn.

2.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). *In casu* is dit niet het geval.

Een schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

2.3.8. Nu verzoekers enig middel niet ernstig is, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET